РОЗДІЛ 1

Металева ручка обпікає мою долоню, мов провісниця неминучого.

Ігноруючи це, я заходжу до тронної зали й ураз мало не згинаюся навпіл. Усередині спекотно, ніби в печі, що боляче вражає тіло після прохолоди в коридорі. Знак Ремнанта на моїх грудях спалахує морозом, розбуджений магічним мерехтінням у густому, наче сироп, повітрі. Увесь простір заповнює яскраво-червоний серпанок.

Двері зачиняються за мною в супроводі гучного клацання, яке змушує забажати кинутися назад, утекти звідси подалі. Не хочу бути тут. Власне, я б воліла бути майже деінде, зважаючи на те, який вогняний «привіт», безсумнівно, отримаю. Проте спогад про глибокий голос Мейбона неспинно гримить у моїй голові й благає хоча б спробувати.

«Можливо, цього разу зможеш до нього достукатися.

Якщо хтось і здатен отямити його, то це ти.

Будь ласка, Ріє. Ти ж знаєш, що я б не посилав тебе туди без вагомої причини. Я б не просив про це, якби…».

Глибоко вдихнувши, намагаюся наповнити легені й відчуваю всім тілом гостре поколювання стихійної сили. Зусібіч на мене тисне жар полум'я та запах попелу, поки несміливо спускаюся кам'яними сходами на блискучу підлогу.

Розташована глибоко в землі, ця печерна кімната уникла гніву крижаних велетів, які спустошили Кельдеру два місяці тому. Якщо решта міста перетворилася на руїну з уламків — дахи

обвалилися від масивних валунів, що сипалися дощем, вікна магазинів розбили руків'я сокир, фасадні колони розсипалися порохом, — то тронна зала досі така, якою я її пам'ятаю. Темний камінь зі скам'янілої лави з багряними прожилками; масивні колони з вогняними опорами, що підтримують високу стелю; рівці з полум'ям, які тягнуться підлогою вздовж задньої стіни.

Але жодної живої душі.

У ніч святкування Полуменю тут завжди юрмилися люди, аби побачити церемонію, присвячену захисним чарам. Натомість зараз у залі так само тихо, як і в колись гамірних крамницях на Гайстріт. Відлуння моїх кроків нагадує гарматний обстріл, коли ступаю полірованим проходом, що ділить кімнату навпіл.

Крісло збоку на підвищенні, яке колись займала королева Ванора, порожнє. Дивно, але смерть тієї, чиє правління було таким довгим і разючим, нікого не приголомшила. Розчавлену на фарш у своїй позолоченій бальній залі жінку спалили до попелу разом із її підданими на багатті, що розклали за міським муром через тиждень після битви.

Якби Ванора могла спостерігати за тим дійством, то кипіла б від люті й приниження, обурена, що розділила обряд поховання з простим людом. Того дня не було жодних жалобних сурм чи натхненних промов на її честь, жодних букетів рідкісних квітів або величезних портретів. Утім, нині не час для фанфар.

Навіть за мертвою королевою.

Мої очі повертаються до масивного металевого королівського трону, що розташований посеред подіуму. Він також порожній, як я й очікувала. Сумніваюся, що новий правитель Дайведу мав хоча б одну можливість присісти протягом останніх тижнів, особливо на тісне церемонійне крісло.

Обійшовши підвищення, поволі підбираюся до задньої частини кімнати. Тут — ближче до ровів, де звиваються язики полум'я, ближче до джерела магії, яка невпинно вирує, — ще спекотніше. Одна секція стіни трохи випинається, приховуючи стару шахту, що тепер служить ліфтом. Я кладу долоню на теплий камінь, прикрашений своєрідним візерунком із заглиблень — гліфом, вирізьбленим якимось давнім предком. Одного короткого імпульсу магії достатньо, щоб активувати його. Потім між пальцями просочується яскраве сяйво, і панель підлоги піді мною починає стрімко підніматися.

За останні кілька місяців я дещо звикла користуватися мережею ліфтів Кельдери, але неприємні відчуття під час самого процесу нікуди не зникли. Моя вроджена схильність до клаустрофобії прокидається щоразу, коли опиняюся під землею. Навіть зараз мені кортить зістрибнути з шахти й вибігти надвір. Жага свіжого повітря, сонячного світла та неба впивається в горло гострими, мов ніж, кігтями.

Ліфт зупиняється з поштовхом, від якого мої кістки стрясаються. Вийшовши в напівзакритий покій, що визирає на тронну залу далеко внизу, відчуваю, як кожна волосинка на моєму тілі стає дибки. Це місце потужної природної сили, де глибокі чари самого ядра Анвівну виринають на поверхню. Від густого туману магії в мене сльозяться очі.

Вигнуті стіни й низька стеля всіяні незліченними гліфами, що сяють, ніби освітлені зсередини чистою силою, джерело якої сидить навпочіпки в центрі кімнати, притиснувши долоні до підлоги із затверділої лави, і випромінює імпульс за імпульсом.

— Пендефайре, — стиха кличу я.

Він не підводить погляду.

— Пендефайре, — повторюю голосніше, і його голова смикається, проте чоловік не дивиться на мене. Король, здається, лише сильніше налягає на каміння з червоними прожилками. Дужі засмаглі руки чоловіка біліють від напруги; полум'я вилизує його пальці, пропалює лінії на передпліччях, осяює слід на оголених грудях, що тягнеться до темного візерунка із завитків і спіралей.

Знак Ремнанта Вогню. Химерний трикутник на правому грудному м'язі.

Цієї миті символ не менш приголомшливий, ніж коли я побачила його вперше, однак тепер моє благоговіння переплітається з тривогою, адже Пенн усе більше й більше віддає себе

чарам, що захищають місто від біди. Кілька довгих секунд просто стою, заціпеніла, спостерігаючи за жовтогарячими хвилями, які танцюють на його шкірі.

Скільки ще він зуміє віддати, перш ніж остаточно вигорить? Як далеко зможе зайти, перш ніж зашкодить собі?

Не дивно, що Мейбон прийшов по мене. Не дивно, що Гільдія Полум'я стурбована поведінкою свого лідера. Попередній Ремнант Вогню, король Ворат, помер у цій самій кімнаті за тією ж справою; він прагнув забагато влади, занадто наполегливо намагався — і втратив життя.

Хоч і серджуся на Пенна за його вибрики, мені несила сидіти склавши руки, поки він вбиває себе через власне божевільне прагнення вберегти Кельдеру від лиха.

Чи виявляться мої зусилля успішними? Хтозна. Мимохіть скрегочу зубами, згадавши, як стояла тут два тижні тому, бо Джак умовив прийти сюди з ним. Того дня Пенн чітко дав зрозуміти свою позицію, щодуху заревівши, що нам із солдатом слід зосередитися на власних клятих справах і не пхати носа до його.

Слава королю Пендефайру Дубоголовому!

Ковтаючи гірке роздратування, яке осіло на моєму язиці, роблю ще один невпевнений крок уперед.

— Пендефайре, подивися на мене.

Утім, Пенн не зважає на ці слова, повністю захоплений своєю місією, перетворюючи кожну частинку власної сили на чари. Моє серце щемить від того, як він без упину виснажує себе. Вираз на його блідому обличчі справді дикий — суміш рішучості й болісного відчаю. Пасмо блискучого каштанового волосся спало йому на чоло, приховуючи очі. Однак я знаю: райдужки короля зараз палають, мов розпечене вугілля.

Глибоко вдихаю, аби заспокоїтися, проте натомість мої легені наповнюються п'янким ароматом збудження. Магія Пенна впливає на мене сильніше, ніж хочу визнати. Знак на моїх грудях невпинно поколює, адже здібності прокинулися й прагнуть вивільнитися. Я ж уперто ігнорую їх: додавання магії повітря сюди, імовірно, подіє так, як вилита на вогонь чашка спирту.

Займання не уникнути.

Нараз новий імпульс сили прокочується кімнатою, покидаючи тіло Пенна, м'язи оголеної спини та рук якого помітно напружуються. Захисні чари навколо нас мерехтять зоряним сяйвом, зненацька вражаючи мене й вибиваючи кисень з легенів. Я падаю на коліна з глухим стуком.

Затріпотівши віями, відганяю пелену з очей і примружуюся на короля, аби враз відчути укол паніки. Вогонь, що тільки-но зміївся по руках чоловіка й обвивав його груди, тепер оточує все тіло Пенна полум'яною габою. Він сидить у розжареній клітці, згораючи заживо. Крізь мерехтливі спалахи помічаю, як із загострених вух Пенна починає литися кров, стікаючи по широкій шиї та збираючись у жолобах ключиць.

— Пенне! — кричу благально. — *Пендефайре!*

Цього разу він узагалі не зважає на мій голос, загубившись у власній силі.

Я мушу покласти цьому край. Негайно. Поки не пізно.

Поки не втрачу його назавжди.

Зціпивши зуби, насилу просуваюся вперед, майже повзу до нього, ніби назустріч полуденному сонцю. Краплі поту котяться моїм хребтом, лоскочуть шию; задушливий пекучий запах жару впивається в ніздрі; сльози, що блистіли на очах, миттєво випаровуються, рогівки стають сухими, наче засипані піском, а вії немов перетворюються на ґнотики, готові от-от зайнятися.

Цікаво, чи спалахне моя туніка від дотику до розпеченої підлоги. Скам'яніла лава під пальцями така гаряча, що, здається, може розплавитися, як тисячоліття тому, коли цей вулкан востаннє вивергався. Долаючи біль, я змушую себе рухатися вперед, хай із жалюгідною швидкістю.

Моя душа теж неначе палає, підживлена зв'язком, який поєднує нас із Пенном. Зазвичай дивний голос у моїй свідомості, що повідомляє, де чоловік, а в моменти сильного емоційного збудження — що в нього на серці, заспокоює, утішає навіть. За потреби, я здатна відчути короля здалеку, як запах горілого листя, принесений осіннім вітром.

Утім, зараз у нашому зв'язку немає нічого заспокійливого. Невидима нитка між нами цієї миті нагадує обвуглений потік чистої енергії, що випалює шлях від серця Пенна до мого. Поволі тихі води моєї магії, що течуть глибоко всередині, починають кипіти від енергії Ремнанта Вогню. Усе, що завжди було холодним і покірним у моєму єстві, раптом опиняється за крок до спалаху. Заледве стримуючи свої руйнівні здібності, долаю останні сантиметри, що розділяють нас.

— Пенне, ти повинен зупинитися, — тягнуся до чоловіка рукою, але вмить відсмикую її від болючих кігтів полум'я. На шкірі моїх пальців одразу сходять пухирі. — Будь ласка, почуй мене.

Вогонь такий яскравий, такий гарячий, що складно щось роздивитися, а дихати — ще важче. Тричі намагаюся досягнути короля крізь розжарену стіну, яка оточує його тіло. Подумки повторюю, що біль — це дурниця, що опіки швидко загояться, проте мені так і не вдається доторкнутися до нього, перш ніж укотре відводжу обпалену кінцівку назад.

Із вух Пенна незмінно ллється кров, стікаючи цівками по його грудях. На тлі червоних язиків полум'я біла шкіра чоловіка має хворобливий вигляд, ніби поцілована смертю.

«*Будь ласка*, — просить тихий голос у моїй свідомості. — *Будь ласка, Пендефайре, зупинися*».

Однак він не слухається.

Я не можу застосувати свою силу, щоб допомогти йому, так само, як не можу використати руки, аби схопити короля, тож у відчаї звертаюся до зв'язку, що палає між нами й поєднує вогонь із повітрям. Рішуче смикаючи за нескінченну пряжу, намотану на коток, розплутую душевну матерію Пенна та вплітаю її нитки у власну.

Не впевнена, чи це спрацює, однак потрохи полум'я навколо чоловіка починає розсіюватися, слабшати, адже я поглинаю частину шкоди, яку він завдає собі. Мої нервові закінчення волають від жахливого печіння, що змушує мене впитися зубами в нижню губу.

Святі небеса, як боляче йому зараз.

Якщо надалі терпітиму таке, то наслідки будуть невтішні, але вибору немає. Кров неспинно ллється з очей і вух короля, стікаючи по його щоках, скапуючи з гострих вилиць, тому я притягую вогонь чоловіка до себе жвавіше, доки не відчуваю, що кров у моїх жилах от-от закипить, доки мої кінцівки не пашать жаром, доки мої легені не наповнюються сажею.

Спрямовую кожну крихту тепла, кожну іскру полум'я в найглибші закутки власної сили, де потоки повітря дмуть достатньо сильно, щоб загасити їх, немов свічки. Вогонь, що оточує Пенна, тьмяніє, стає напівпрозорим, проте досі безжально лиже його плоть.

Більше.

Спека в кімнаті справді нестерпна. Здається, що моє тіло за мить розлетиться на шматки, а розум назавжди замовкне. У мене вже темніє перед очима, та перш ніж свідомість остаточно затуманиться, востаннє подумки звертаюся до Пенна, обнята болем і розпачем:

«*Якщо ти помреш тут, то забереш мене із собою*».

Він чує мене. Якимось дивом він чує мене. Пекельне полум'я враз згасає зі свистом, який химерно відлунює від стін; жовтогаряча габа спадає так різко, що мені важко в це повірити. За секунду знову можу дихати, тобто уривчасто ковтати перегріте повітря — але й таке тішить. Намагаючись оговтатися, витріщаюся на свої долоні, притиснуті до застиглої лави. Кінцівки тремтять, утримують мене від падіння; рукави уніформи, у якій я доглядаю пацієнтів у лазареті, обгоріли до незворотності, шкіру під ними вкривають яскраво-червоні опіки; мої пальці з почорнілими пучками схожі на обвуглені патички. Дивлюся на них, коли нарешті відчуваю, що падаю.

Утім, дві дужі руки обхоплюють мене й рятують від удару об підлогу. За мить я опиняюся притиснута до широких грудей насупленого короля Дайведу.

— Про що ти в біса думала? — гарчить він із неприхованою лютістю.